

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania K. W.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
o wypłatę renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i odsetki,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 lipca 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 3 lipca 2014 r. oddalił apelację K. W. (wnioskodawca) od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 7 kwietnia 2014 r., VIII U [...] w sprawie z odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w L. (organ rentowy) odmawiającej wznowienia wypłaty renty od 1 lutego 2005 r.

W uzasadnieniu wyroku Sąd drugiej instancji wyjaśnił, że wnioskodawcy przysługuje prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2001 r. Prawo to zostało ustalone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z 1 października 2002 r., VIII U [...]. Decyzją z 2 marca 2005 r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy emeryturę ze względu na wiek. Z tego powodu wstrzymał wypłatę renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Renta ta była świadczeniem mniej korzystnym dla wnioskodawcy. Wnioskodawca domagał się wznowienia

wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego wnioskodawca nie był uprawniony do skutecznego wystąpienia z takim żądaniem. Przepis art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm., ustawa o emeryturach i rentach z FUS) rozstrzyga jednoznacznie, że w razie zbiegu prawa do świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się tylko jedno z nich – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Wnioskodawca nie należy do kręgu osób objętych zakresem art. 96 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ prawo do renty uzyskał z ogólnego stanu zdrowia.

Wnioskodawca zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 365 § 1 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca powołał się na konieczność wypowiedzenia się Sądowi Najwyższemu w przedmiocie kryteriów oceny, czy ustalone decyzją organu rentowego prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, przyznane na stałe w oparciu o prawomocny wyrok sądu, może być prawem pominiętym przy zbiegu uprawnień z prawem do emerytury oraz na oczywistą zasadność skargi polegającą na naruszeniu art. 365 § 1 k.p.c., gdyż zaskarżony wyrok uniemożliwia wnioskodawcy realizację świadczenia przyznanego przez sąd prawomocnym wyrokiem.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Wbrew argumentacji pełnomocnika wnioskodawcy skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona. Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się tylko jedno z tych świadczeń: wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Nie ulega najmniejszych wątpliwości, że przepis ten zawiera ogólną zasadę, zgodnie z którą zbieg prawa do kilku świadczeń określonych w ustawie o emeryturach i rentach rodzi dla organu rentowego obowiązek wypłaty

tylko jednego świadczenia (wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2012 r., I UK 390/11). Dla zasady wynikającej z tego przepisu nie ma znaczenia, czy prawo do danego świadczenia zostało potwierdzone decyzją organu rentowego, czy prawomocnym wyrokiem sądu ubezpieczeń społecznych.

Z tych samych względów nie zachodzi potrzeba rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego sformułowanego w skardze. Ponadto, pełnomocnik wnioskodawcy nie przedstawił argumentacji przemawiającej za przyjęciem skargi do rozpoznania z uwagi na potrzebę rozstrzygnięcia problemu prawnego dotyczącego „kryteriów oceny, czy ustalone decyzją organu rentowego prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, przyznane na stałe w oparciu o prawomocny wyrok sądu, może być prawem pominiętym przy zbiegu uprawnień z prawem do emerytury”. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zagadnienie prawne, uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą tak, aby udzielenie odpowiedzi na postawione pytanie ułatwiło sądowi odwoławczemu podjęcie decyzji jurysdykcyjnej co do istoty sprawy, 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście poważne wątpliwości, ze względu na użycie przez ustawodawcę przymiotnika kwalifikującego „istotne” (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2013 r., III UK 64/12). Sformułowanie zagadnienia prawnego wymaga określenia w jego treści przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i przedstawienie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.

l.n